

Oud worden blijkt toch weer een schrikbeeld

Drama

Amori fragili (Amori che non sanno stare al mondo). Regie: Francesca Comencini. Met: Lucia Mascino, Thomas Trabacchi, Valentina Bellè. In: 11 bioscopen ●●●○○

A *Amori fragili* introduceert een simpel rekensommetje om de 'waarde' van een vrouw uit te rekenen ten tijde van het 'hetero-kapitalisme'. Je neemt haar leeftijd, telt er 15 jaar bij op, en dan nog eens twee jaar voor elke 'sociale handicap': geen vast contract, kinderen, gescheiden. Zo worden alle vrouwen die zich niet aan de norm willen aanpassen, of er simpelweg niet in passen, vanzelf stokoud. Maar ondanks het satirische intermezzo in haar film waarin deze theorie uiteen wordt gezet, slaagt de Italiaanse schrijfster en filmmaakster Francesca Comencini die haar eigen boek verfilmde, er zelf ook niet in om aan dat clichébeeld van vrouwen en vrouwelijkheid te ontsnappen. Want: 'oud' is ook voor haar vrouwen een schrikbeeld.

Amori fragili volgt een bijna tien jaar durende liefdesrelatie tussen de impulsieve Claudia en de flegmatische Flavio. Ze zijn nog ergens in het ongedefinieerde midden van hun leven, en geen dag ouder als ze uit elkaar gaan. Heden en verleden zijn zonder gêne en zonder visuele hulpmiddelen als andere haardracht of kleding door elkaar gesneden. Best verwarrend. Maar ook mooi. Alsof de eerste ontmoeting ook al het afscheid in zich draagt, en elke herinnering ook een vooruitblik op de toekomst kan zijn. In de liefde is het altijd tegenwoordige tijd. Zelfs als je je dingen herinnert die nooit zijn gebeurd.

De film is scherp en bits. Het leven in de liefde is nooit simpel. Maar de verhouding tussen Claudia en Flavio is dat wel. Zij is op het eerste gezicht verliefd. Hij gelooft daar niet in. Hij gelooft in het vaginaal orgasme. Zij zucht. Haar hartstocht grenst aan hysterie. Ja heus. *Amori fragili* wil aankaarten hoe man en maatschappij dit soort archaisch denken in stand houden, maar bevestigt en exploiteert het ook.

Dana Linssen